

Filistin'de süreklî devrim tezleri

Tarihsel olgular ve mevcut gerçeklik, Filistin mücadelesinin niteliğine ve yönelmesi gereken hedeflere ilişkin şu tespitleri yapmamıza olanak vermektedir:

1. Filistin Arap ulusunun kendi kaderini tayin hakkının öncelikli koşulu, 1948'den beri topraklarından sürülen Filistinlilerin yurtlarına, ellerinden alınmış olan topraklarına geri dönmeleridir. Bu onların en temel ulusal hakkıdır ve gerçekleşene değin uğrunda mücadele edilecek hedeftir. Bu ulusal talepten taviz veren her örgütlenme, her akım Siyonizmin safına geçmiş demektir.

2. Topraklarından sürülen Filistin halkının yurduna geri dönmesi, Siyonist Devlet'in emperyalist genişlemeye dayalı varoluş gerekçesiyle taban tabana çeliştiğinden, Filistinli Arapların kendi kaderlerini tayin edebilmeleri ancak Siyonist Devlet'in yıkılmasıyla olanaklı hale gelecektir. Dolayısıyla Filistin devriminin ilk ana hede İsrail devletinin Yahudi-Siyonist bir hukuki varlık olarak ortadan kaldırılması, yok edilmesidir. Filistin'in kurtuluşunu emperyalizm ve Siyonizm ile yapılacak anlaşmalarla kurulacak bir mini Filistin devletçiğine indirgeyen El Fetih ve benzeri örgütler, Filistin halkının mücadeleler içinde kazandığı mevzileri görüşme masalarında düşmana teslim etmişler ve Siyonist genişlemeciliğin hızlanmasına, Filistin halkının açık hava hapishanelerine dönüşen toprak parçacıklarında sıkışıp kalmasına katkıda bulunmuşlardır. İsrail devleti yıkılmadan ne emperyalizmin desteğindeki Siyonist yayılmacılık durdurulabilir ne de Filistinli mülteciler topraklarına dönebilir.

3. Siyonist İsrail devletinin yıkılması, onu destekleyen ve besleyen emperyalizme karşı verilecek mücadeleyle olanaklı olabilecektir. Siyonizmin hamisi, koruyucusu, başta ABD emperyalizmi ve ardından da Avrupalı büyük güçlerdir. Bu güçlerin müdahalesi olmaksızın, İsrail'in bir Yahudi-Siyonist devlet olarak varlığını sürdürebilmesi olanaksızdır. Buna karşılık Siyonist Devlet, emperyalizmin bölge jandarması olarak hamisine hizmet etmektedir. Bu anlamda Filistin halkının Siyonizmle birlikte emperyalizme karşı tutarlı mücadele veren bir önderliğe

ihtiyacı vardır. El Fetih önderliği FKÖ'yü de peşinden sürükleyerek emperyalizmle işbirliği hattına oturmuştur. Hamas ise kapitalist emperyalizme karşı değil, ABD emperyalizminin ve Siyonist Devletin baskı politikalarına karşı mücadele etmekte, direnişi Filistin'in sınırları içine hapsetmekte, sonuçta emperyalizmin maşası olan Birleşmiş Milletler'den medet ummakta ve ABD'nin politikasını değiştirmesini beklemektedir.

4. Emperyalizme karşı verilecek tutarlı bir mücadeleye, ister işbirlikçi ister ulusalcı ya da İslamcı olsun, burjuvazinin hiçbir kanadının önderlik edemeyeceği tarihteki tüm ulusal ve toplumsal savaşımın ortaya koyduğu bir gerçekliktir. Filistin'deki işbirlikçi burjuvazi (genellikle El Fetih çevresi) Filistin devrimini ABD emperyalizminin Ortadoğu politikalarına tabi kılmış durumdadır. Amacı, bir an önce mini bir uydu Filistin devletinin kurulup "devlet" gelirlerinin yolsuzluklar ve/veya ticaret yoluyla kapitalist sermaye birikimine dönüştürülmesidir. Emperyalizmin bölgedeki diğer müttefikleri olan Suudi Arabistan, Kuveyt gibi petrol zengini Arap ülkeleri ile Mısır ve Ürdün gibi işbirlikçi Bonapartist ve/veya monarşik rejimler, Filistin burjuvazisine bu plan doğrultusunda tam destek vermektedir. Ulusalcı Filistin burjuvazisi ise bugün genellikle Hamas'ı destekler hale gelmiştir. Ulusalcı burjuvazi Siyonist sömürgecilik ile işbirlikçi burjuvazi karşısında ekonomik konumunu güçlendirebilmek amacıyla, bugün için her ikisine karşı da mücadele etmekte ve en azından Gazze'deki politik yönetimini sağlama almaya çalışmaktadır. Ama bir kez kendisine ekonomik ve politik düzlemlerde yer açıldığında, önce bir "ulusal birlik hükümeti" çerçevesinde El Fetih önderliği ile, ardından da İsrail devletiyle anlaşmalara yönelmekten çekinmeyecektir. Bu anlamda Filistin mücadelesinin burjuvaziden tümüyle bağımsız bir devrimci proleter önderliğe gereksinimi bulunmaktadır. Filistin İntifada'sının önderliğini Filistin proletaryası üstlenmek durumundadır. Devrimci Marksizmin bölgedeki en önemli görevlerinden biri, Filistin Bağımsız İşçi Komiteleri Sendikası benzeri devrimci ve sosyalist proleter örgütleri desteklemek, onların proletaryanın devrimci önderliğine dönüşme yolundaki inşa çabalarına yardımcı olmaktır.

5. Filistin direnişinin proleter önderliği, Filistin'i Siyonist sömürgecilerden temizleyebilmek için, öncelikli olarak kendi burjuvazisinin Filistin devriminin önüne koyduğu engelleri aşması gerekecektir. Bunun için ilk elde ekonominin işçi denetiminde millileştirilmesi; tüm doğal kaynakların, her türlü üretimin ve dış

ticaretin Filistinli kitlelerin içindeki sosyal farklılıkları giderme hede ne yönelik olarak merkezi planlaması kaçınılmaz olacaktır. Filistin'deki Araplar Siyonizm için yarı kölecilik ilişkisine dayalı bir ucuz emek kaynağı olmaktan çıkartılmalı; emperyalizmin ülke kaynakları üzerindeki denetimine son verilmeli; yolsuzluklar sonucu zenginleşmiş Filistinli işbirlikçilerin servetine el konmalı; ve ülke içindeki feodal ilişkilere son verilmelidir. Oysa gerek Stalinist Filistin Komünist Partisi gerekse El Fetih ve Hamas, Filistin ulusal kurtuluş mücadelesini sosyal kurtuluş mücadelesinden ayrı olarak ele almaktadırlar. Sınıf mücadelesi ile ulusal mücadele birbirinden ayrı kavram ve mücadeleler olarak görülmektedir Bu anlayış sonucu, Filistin'in kurtuluşu emperyalizm, Arap devletleri ve İsrail ile yapılacak anlaşmalarla kurulacak bir mini devlete indirgenmiştir. Filistin'de aşamalı devrim ya da kurtuluş mücadelesi Filistin direnişini her geçen yıl daha da geriye götürmüş ve felaketlere yol açmıştır. Bu anlamda, Filistin'in kendi kaderini tayin hakkı için mücadelesi (demokratik devrim), bölünmez bir biçimde Filistin'deki toplumsal devrimin (sosyalist devrim) başarısına bağımlıdır. Filistin İntifada'sını ancak bir işçi devleti gerçek başarıya ulaştırabilecektir.

6. Emperyalizme ve Siyonizme karşı devrimci mücadele veren bir Filistin işçi devletinin karşısına hiç kuşkusuz bölgedeki gerici Arap rejimleri çıkacaktır. Bugün Hamas'ı Gazze'den atabilmek için Siyonizm'le ittifak yapan Mısır'daki yarı askeri diktatörlük, yarın Filistin proletaryasının iktidarını ABD uçaklarıyla yıkmaya çalışacaktır. Onun bu arzusuna kuşkusuz bugünkü Suudi Arabistan, Ürdün, BAE monarşileri de katılacak; Cezayir, Lübnan, Suriye ve Irak rejimleri kendi topraklarına sığıracak bir sosyal devrimi önleyebilmek için Gazze ve/veya Batı Şeria'daki bir işçi hükümetinin devrilmesine gizliden ya da açıktan onay vereceklerdir. Dolayısıyla, Filistin'de proleter bir iktidarının ayakta kalabilmesi, Ortadoğu'daki gerici rejimlerin yıkılmasını gerektirecektir. Kuşkusuz Filistin toplumsal devrimi, diğer Arap ve Müslüman ülkelerdeki politik panoramayı derinden etkileyecek, buralardaki devrimci emekçi enerjinin açığa çıkabilmesine katkıda bulunacak, monarşilerin ve Bonapartist rejimlerin ayağı altındaki toprağı kaydıracak, İslamcı gericiliğin kitleler üzerindeki ideolojik ve politik egemenliğine yıkıcı darbeler vuracaktır. Bütün bu gelişmelerin Filistin sosyalist İntifada'sının tüm Ortadoğu'ya yayılma eğilimleri göstermesi kaçınılmaz olacaktır. Devrimin herhangi bir başka ülkeye sıçraması ve zaferi, bölgede emperyalizme ve Siyonist Devlet'e karşı devrimci savaşı güçlendirme olasılığı yaratabilecektir. Bu eğilimler ve zorunluluklar, devrimci Marksistlere Ortadoğu'daki enternasyonalist inşayı

hızlandırma görevini yüklemektedir.

7. Batı Şeria ve Gazze'de Hamas'a bile tahammül edemeyen ABD-İsrail saldırganlığı kuşkusuz, bu topraklarda kurulacak bir proleter hükümete asla izin vermek istemeyecektir. Bu anlamda, bu tip bir iktidarın birincil destekçisinin İsrail'deki Yahudi-Arap proletaryasının olması beklenir. Gerçekte, bir bütün olarak "Filistin sorunu"nun çözümü ancak Siyonist Devlet'in yıkılmasından ve Filistin'in bütününde proletaryanın iktidarı altında laik, demokratik ve ırkçı olmayan tek bir Filistin devletinin kurulmasıyla olanaklı olabilir. Bu amaca yönelik olarak, Filistin proletaryasının tüm Müslüman ve Yahudi kesimlerinin birliği ve sosyalist dayanışması ve birliği her zamankinden daha zorunlu hale gelmiştir. Ama gerek böyle bir çözüm, gerekse bugün Siyonist Devlet'in yıkılması hede ne yönelik olarak, bu birliğin ve dayanışmanın temelleri bugünden atılmak zorundadır. Kaldı ki, İsrail'deki Yahudi proletaryası Siyonist burjuvazinin yoğun sömürsü altında bulunmaktadır. İsrail'i yöneten 18 aile milli gelirin yüzde 35'ine el koyarken, İsraili emekçiler her geçen gün daha da yoksullaşmaktadır. Hakim sınıfların bir ideolojisi olan Siyonizm, sınıf mücadelesini İsrail burjuvasının çıkarları çerçevesinde etkisiz hale getirmektedir. *Histadrut* gibi Siyonist örgütlenmeler sendikadan çok Yahudi proletaryasının sırtına geçirilmiş Siyonist deli gömlekleridir ve bunlar mutlaka yıkılmalıdır. Bu açıdan Gazze ve Batı Şeria'daki emekçiler ile İsrail işçi sınıfını bir araya getirecek ve onların ortak mücadelesini olanaklı kılacak enternasyonalist bir örgütlenme tüm Filistin ve Ortadoğu devrimi için kaçınılmaz bir zorunluluktur.

Özetle, yukarıda başlıca noktalarına değinilen sürekli devrim perspektifi , ulusal kurtuluş ile sosyal kurtuluş mücadelelerini birleştirirken, bölgedeki emperyalizmin uydusu konumunda olan İsrail ve Arap devletlerinin yıkılmasını ve bölge çapında anti-emperyalist bir mücadelenin örgütlenmesini öngörür. Hakim sınıflar emperyalizmle kol kola çözümler ararken, işçi sınıfı ve ezilenlerin çıkarı anti-Siyonist mücadeleyi Ortadoğu'daki hakim sınıflar ve onların efendilerine karşı bir mücadele haline dönüştürmekte yatar. Ancak bu şekilde, Arap ve Yahudi halkların barış içinde bir arada yaşadığı, Filistinlilerin topraklarına geri dönme hakkına sahip olduğu bir gelecek mümkün olacaktır.